

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: D. M. L.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem v Praze, Opletalova 25, adresa pro doručování AK Čechovský & Václavek a part., sídlem Opletalova 25, Praha, proti **žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10.10.2014, č.j. CPR-13067-10/ČJ-2013-930310-V242,**

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10.10.2014, č.j. CPR-13067-10/ČJ-2013-930310-V242, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29.8.2013, č.j. KRPU-160175-133/ČJ-2012-040026-SV, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 8 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla určena podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky

do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného jsou v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1, odst. 4, § 3, § 4 odst. 4, § 27 a § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a dále v rozporu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce v průběhu svého pobytu na území České republiky využil svého práva na právní pomoc, přičemž žalobci je kladeno mimo jiné k tíži, že z území České republiky nevycestoval a nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce se však snažil prostřednictvím svého právního zástupce o získání oprávnění k pobytu. Pokud je kladeno žalobci k tíži, že se bránil prostřednictvím řádných a mimořádných opravných prostředků, je takový postup v rozporu se základním lidským právem dle čl. 3 odst. 3 Listiny. Rozhodně nelze klást žalobci k tíži porušování právních předpisů tím, že území České republiky neopustil v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, jehož důsledky jsou minimálně pochybné. Proti žalobci nebylo nikdy zahájeno trestní stíhání pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 trestního zákoníku, ani nebylo zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z důvodu maření rozhodnutí o správním vyhoštění. Ačkoliv byl žalobce i zajištěn, nedošlo nikdy k realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění a nakonec došlo i k jeho propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců na základě rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17.9.2012, č.j. 78 A 11/2012-48. V neposlední řadě je nutno poukázat na opakovaná řízení o správním vyhoštění, která byla zastavena. Správní orgán I. stupně i žalovaný nesprávně posoudili skutkový stav, neboť k tomu, aby bylo možno konstatovat porušení právních předpisů, by muselo existovat pravomocné rozhodnutí o porušení právní povinnosti, přičemž zahájení řízení o správním vyhoštění nepochybně takovým rozhodnutím nejsou. Závěr o opakovaném porušení právních předpisů nemá oporu ve spisovém materiálu. Dále správní orgány pominuly další účastníky řízení, kterými jsou zletilé děti žalobce, neboť mohou být dotčeny napadeným rozhodnutím a je zcela nerozhodné, zda se jedná o osoby zletilé či nikoliv. Ve vyjádření ze dne 8.8.2013 žalobce výslovně uvedl tyto děti jako osoby, které s ním sdílí společnou domácnost. I když se žalobce domáhal provedení důkazů spisovým materiálem v souvislosti s předchozími řízeními o správním vyhoštění, správní orgán I. stupně tento důkaz neprovedl s odůvodněním, dle kterého byla založena na zcela jiném skutkovém základu. Takové odůvodnění však nemůže obstát, neboť správní orgány posuzovaly porušení právních předpisů žalobce před zhruba deseti lety, nepochybně je třeba hodnotit i skutečnosti v jeho prospěch, které pak nepochybně ze spisových materiálů vyplývají. Mezi žalobcem a žalovaným není sporu o tom, že žalobce má na území České republiky zejména manželku a nezletilé dítě, kterým byl povolen trvalý pobyt. Žalobce se však ohrazuje proti tomu, že může realizovat svůj soukromý život mimo území České republiky, popřípadě prostřednictvím moderních technologií. V této souvislosti žalobce poukazuje na význam porušení právních předpisů a délku jeho trvání, přičemž se z pohledu systematiky zákona o pobytu cizinců jedná o porušení nejméně závažné. Správní orgány nedostály mimo jiné i požadavkům Úmluvy o právech dítěte, dle které je povinen správní orgán při každém rozhodnutí primárně brát ohled na zájmy nezletilého.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedla, že je přesvědčena, že výrok napadeného rozhodnutí je v souladu se zákonem a odkázala na odůvodnění žalobou

napadeného rozhodnutí. Nesouhlasí s tvrzením žalobce, že pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je podmínkou existence pravomocného rozhodnutí o porušení právní povinnosti, neboť v rámci řízení bylo prokázáno, že se žalobcem byly opakovaně zahajovány řízení ve věci správního vyhoštění, v rámci nichž bylo porušení právní povinnosti zjištěno a správní vyhoštění nebylo uloženo z důvodu nepřiměřenosti ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Opakované porušování právních předpisů žalobcem tak má bezpochyby oporu v provedeném dokazování. V daném případě byla individuálně posouzena proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění žalobce a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života.

Při jednání právní zástupce žalobce uvedl, že nepopírá, že byl na území České republiky bez víza, ovšem rozporuje opakované porušování právních předpisů a výkonu správního rozhodnutí. Vyhoštění uložené v roce 2004 bylo následně změněno se zpětnou účinností a poté potvrzeno soudy. V dané době, kdy bylo ukládáno vyhoštění, byla jiná situace ohledně náhledu na vykonatelnost správního vyhoštění. K procesním námitkám uvedl, že zletilí potomci žalobce, a to jeho syn a dcera nebyli účastníky řízení, ačkoliv syn žije se žalobcem ve společné domácnosti. Dále odmítl správní orgán provést důkazy správními spisy z předchozích řízení o vyhoštění, což žalobce považuje za pochybení. Klíčovou je otázka přiměřenosti rozhodnutí, neboť žalobce má na území ČR celou rodinu a to manželku, syna, dceru, se kterými žije ve společné domácnosti a navíc je jeho manželka opět těhotná. Ve Vietnamu má pouze sourozence, kteří mají vlastní rodiny a tak již nemá vazby na Vietnam. Ačkoliv doba vyhoštění je krátká, návrat je fakticky vyloučen, neboť osobám, kterým bylo uloženo správní vyhoštění, se vízum neuděluje.

Žalovaný se z účasti na jednání soudu omluvil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 10denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s.. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalované vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, až na 5 let, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Za podstatné ve věci považuje soud následující. Žalobce přicestoval na území České republiky již v roce 2004 bez cestovního dokladu, aniž by byl oprávněn ke vstupu a pobytu na jejím území. Již v prvním řízení o správním vyhoštění v roce 2004, které vedlo Oddělení cizinecké policie Frýdek-Místek v roce 2004, č.j. SCPP-886/OV-III-2004, uvedl falešnou identitu. V důsledku toho bylo rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno na nesprávnou osobu. Následně bylo tedy dne 16.5.2007 řízení obnoveno a již osobě žalobce byla uložena doba vyhoštění v trvání 5 let, a to rozhodnutím č.j. SCPP-1280/C252-2007. Opravné prostředky žalobce proti tomuto rozhodnutí nebyly úspěšné. Řízení bylo ukončeno až rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17.5.2012, sp. zn. 6 As 28/2010. Řízení, které je nyní předmětem soudního přezkumu, je již čtvrté řízení o správním vyhoštění, přičemž v pořadí druhé a třetí správní řízení bylo zastaveno, ovšem nikoliv pro to, že by se žalobce nedopustil protiprávního jednání, ale z důvodu nepřiměřeného zásahu do jeho rodinného života. Dále je třeba poukázat na to, že od 13.4.2010 do 14.5.2012 bylo žalobci vystaveno celkem 9 výjezdních příkazů. Výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území [viz § 17 písm. d) zákona o pobytu cizinců]. Cizinec je povinen vycestovat z území v době stanovené výjezdním příkazem, není-li zahájeno řízení o vyhoštění cizince z území. Doba k vycestování uvedená ve výjezdním příkazu cizinci slouží k provedení neodkladných úkonů a k vycestování (§ 19 odst. 3, § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Je třeba konstatovat, že ačkoliv žádné z dosud vedených řízení o správním vyhoštění žalobce, neskončilo jeho faktickým opuštěním území, neznamená to, že by byla pouhým setrváním žalobce na území založena některá z forem pobytu. Žalobce se po vniknutí na území České republiky snaží celou řadou prostředků právních i protiprávních prostředků prodloužit jeho pobyt. Kromě již zmíněného uvádění falešné identity, je možno poukázat na účelový sňatek s Ivetou Plutnarovou, které bylo údajně za sňatek slíbeno 50 000,- Kč, ačkoliv jí mělo být vyplaceno pouze 15 000,- Kč, a se kterou žalobce nikdy nežil ve společné domácnosti. V době trvání manželství se narodil dne „X“ nezl. J. P., občan České republiky, čímž žalobce mimo jiné odůvodňoval nutnost setrvání na území. K otcovství J. P. se žalobce hlásil před správním orgánem I. stupně, a to ještě při svém výsledku dne 10.9.2012, ačkoliv již věděl, že rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 29.3.2012, č.j. 7 C 187/2011-29, který nabyt právním mocí dne 15.6.2012, není otcem nezl. J. P. Účelovost tvrzení o otcovství J. P. nebo vedení intimního života s I. P. motivovaného snahou prodloužit svůj pobyt na území České republiky konstatoval i Okresní soud v České Lípě v uvedeném rozsudku. Žalobce opakovaně ve svůj prospěch zkresluje skutečnost, když například opomněl správnímu orgánu sdělit, že na území Vietnamu má ještě čtyři sourozence, jak vyplývá z výsledku jeho manželky V. T. G. ze dne 1.7.2013, ačkoliv sám tvrdil, že již nikoho na území Vietnamu nemá, neboť rodiče zemřeli. Žalobce dále odmítl podat věrohodné vysvětlení, proč dosud nevycestoval z území České republiky, naopak podmiňoval své kroky k legalizaci svého pobytu k řízení o správním vyhoštění, jak vyplývá z protokolu ze dne 1.7.2013.

Na základě zhodnocení spisového materiálu soud uvádí, že k naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců došlo v daném

konkrétním případě pobytem žalobce na území České republiky bez víza či jiného oprávnění k pobytu v době od 15.5.2012 do 10.7.2012, jak vyplývá z vyjádření Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 21.5.2013. Žalobce totiž pobýval na území České republiky neoprávněně i přesto, že mu dne 14.5.2012 skončila platnost výjezdního příkazu a následné podání žádosti o znovuposouzení důvodů neudělení víza nezaložilo oprávnění k pobytu, jak již podrobně vyložil ve svém rozhodnutí žalovaný. Skutková podstata ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců byla naplněna nerespektováním uloženého předchozího správního vyhoštění a nevycestováním ani na základě výjezdního příkazu.

Žalobci není vytýkáno ani správními orgány ani soudem využití práva na právní pomoc či podávání nejrůznějších opravných prostředků či žádostí, na druhou stranu nemůže žalobce očekávat, že pouhé plynutí času v důsledku vedených řízení založí jeho oprávnění k pobytu.

Zahájení trestního stíhání pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí ani zahájení správního řízení o správním vyhoštění z důvodu rozhodnutí o správním vyhoštění není v daném případě podmínkou pro uložení správního vyhoštění.

Pokud se žalobce dovolává rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17.9.2012, sp. zn. 78 A 11/2012, k tomu musí soud poukázat na to, že šlo v daném případě o rozhodování o zákonnosti prodloužení zajištění žalobce, přičemž rozhodnutí, jímž bylo zajištění prodlouženo bylo zrušeno soudem pro nepřezkoumatelnost nikoliv nedůvodnost a nelze tak z tohoto rozsudku nic pro daný případ vyvozovat. Naopak je možno poukázat na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15.8.2012, sp. zn. 75 A 10/2012, kterým bylo potvrzeno zajištění žalobce s tím, že je i dán předpoklad pro splnění podmínek správního vyhoštění.

Soud se dále ztotožnil i s tím, že zletilé děti žalobce, a to syn D. M. H., nar. „X“ a dcera D. P. T., nar. „X“, které se žalobcem žijí v jednom bytě, nejsou účastníky řízení. Žalobce sám nevymezil, podle kterého ustanovení § 27 správního řádu by měly tyto osoby být účastníky řízení. V dané věci bylo zjištěno, a to mimo jiné i z vyjádření žalobce a jeho manželky, že obě děti jsou již soběstačné, živí se sami, dcera má dokonce vlastní rodinu a v České republice pobývají za účelem podnikání. Jejich závislost na žalobci není rozhodně materiální, neboť žalobce ostatně ani žádný příjem nemá a je dle vyjádření jeho manželky na ní finančně závislý. Pouze citové a příbuzenské vazby pak nemohou založit účastenství v řízení o správním vyhoštění, neboť podle správního řádu je jako podmínka účastenství stanoven zásah do práv a povinností osoby rozhodnutím, které má být v řízení vydáno. Takovéto důsledky rozhodnutím o správním vyhoštění v řízení nebyly zjištěny a žalobce je ani netvrdil.

K námitce žalobce, že měly být provedeny další důkazy spisovým materiálem z předchozích řízení, soud konstatuje, že podklady shromážděné v tomto řízení o správním vyhoštění shledal dostatečnými k rozhodnutí ve věci, přičemž ani žalobce sám konkrétně neoznačil důkazy z předchozích řízení, které by měly svědčit v jeho prospěch a které nevyplynávají z dosud shromážděných podkladů.

Poslední zásadní otázkou ve věci tak zůstává, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nemá důsledek, který by byl nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života cizince podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Soud konstatuje, že skutečnost, že předchozí dvě správní řízení byly zastaveny z důvodu nepřiměřeného zásahu do rodinného života žalobce, neznamená, že v současnosti nemůže být správní řízení z důvodu změny situace uloženo. Vždy je nutno posuzovat délku správního vyhoštění ve vztahu k aktuální situaci žalobce. Zde je možno například poukázat na to, že žalobce se od právní moci rozsudku Okresního soudu v České Lípě, č.j. 7 C 187/2011-29, dne 15.6.2012, nemůže dovolávat otcovství občana České republiky J. P. Uvedený rozsudek byl vydán a nabyl právní moci až po zastavení třetího správního řízení o vyhoštění žalobce. K rodinné a osobní situaci žalobce bylo zjištěno, že současná manželka žalobce s níž má nezletilou dceru přijela do České republiky v roce 2007 za účelem podnikání, ke sňatku došlo až dne 15.5.2009, tedy v době, kdy měl žalobce uloženo správní vyhoštění. Sama manželka žalobce uvedla, že o situaci věděla, ale nepovažovala ji za natolik závažnou. Ještě ve svém vyjádření do protokolu ze dne 15.8.2012 manželka žalobce uváděla, že by opustila s manželem Českou republiku. Žalobce s manželkou tedy uzavírali sňatek s tím, že jim muselo být zřejmé, že může dojít k tomu, že žalobce bude muset opustit území České republiky. K finanční situaci žalobce soud poukazuje na to, že žalobce nemá v České republice legální příjem, jeho manželka uvádí, že je na ní finančně závislý. Jeho manželka podniká společně se společníkem, který se převážně z důvodu péče o nezletilou dceru manželky a žalobce, stará o provoz podnikání (restaurace) sám, kde mu žalobce pomáhá. Obě zletilé děti žalobce jsou na něm, jak již shora uvedeno, finančně nezávislé. Obě zletilé děti přicestovaly do České republiky v roce 2006 a v roce 2008. Žalobce je tak ještě jako relativně mladé opustil a neviděl se s nimi několik let. I těmto zletilým dětem muselo být po přicestování do České republiky zřejmé, že je zde možnost, že se žalobce bude muset vrátit alespoň dočasně do Vietnamu. Sám žalobce v minulosti připustil, že se do vlasti vrátit může. Na území Vietnamu má čtyři sourozence, kteří mu mohou pomoci s reintegrací. Manželka i nezletilá dcera žalobce mohou vzhledem ke svému trvalému pobytu na území České republiky její území libovolně opustit a zase se do něj vrátit a realizovat případně i návštěvy žalobce v zahraničí. Na jednu stranu soud připouští dlouhodobost pobytu žalobce na území České republiky, na druhou stranu však nelze odhlédnout od toho, že je to způsobeno nerespektováním správních rozhodnutí stejně jako dalším účelovým jednáním žalobce, jako byl sňatek s občankou České republiky či tvrzení o otcovství nezletilého J. P.

Soud si je vědom těžkostí, které může opuštění území České republiky přinést rodině žalobce, na druhou stranu je nutno konstatovat, že žalobci bylo uloženo vyhoštění jen na dobu osmi měsíců, tedy při samé spodní hranici zákonného rozpětí. Manželka s nezletilou dcerou mohou vycestovat se žalobcem nebo mohou vyčkat na území České republiky jeho návratu poté, co uplyne doba správního vyhoštění a žalobce si vyřídí legální povolení k pobytu. Žalobce může se všemi členy rodiny na území České republiky udržovat kontakty dálkovými

komunikačními prostředky, stejně jako jim může posílat finanční prostředky. Soud poukazuje na to, že žalobce si tuto situaci vedoucí až k jeho správnímu vyhoštění přivodil sám svým jednáním a jen on za ni nese odpovědnost. Vzhledem ke všem uvedeným důvodům tak soud shledal uložené správní vyhoštění jako přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce.

Soud uzavírá, že žalobní tvrzení neshledal důvodnými, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému podle obsahu správního spisu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 17.12.2012

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
Samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová

